

Disertační práce zkoumá vývoj intelektuálních představ národa a nacionalismu u Ujgurů, turkického národa obývajícího dnešní Ujgurskou autonomní oblast Xinjiang v severozápadní Číně, v období od 80. let 19. století do roku 1949. Primárními prameny výzkumu jsou texty napsané ujgurskými intelektuály v průběhu zkoumaného období, zejména dějepisická díla, básně, články v časopisech, paměti, politické eseje a propagandistické letáky. Většina pramenů nebyla v minulosti podrobena zkoumání, práce tedy přichází s množstvím nových informací i závěrů. Představy o národě a nacionalismu v pramenech jsou také srovnány s několika obecně autoritativními teoretickými přístupy k národotvorným procesům, prezentovanými například ve studiích Benedicta Andersona, Ernsta Gellnera, Anthonyho Smithe, Miroslava Hrocha a Johna Breuillyho. Práce je členěna především podle kritérií chronologické posloupnosti a obsahu jednotlivých pramenů do čtyř obsahových kapitol.

První kapitola se zabývá představami společné identity v pozdně císařském období a ukazuje, že ačkoli v této fázi xinjiangští turkičtí intelektuálové vnímali svoje společenství jako jasně definovanou skupinu, jejich společný zájem nepřevažoval nad zájmy četných místních a společenských podskupin. Druhá kapitola nastiňuje transfer myšlenky ujgurského národa z pokrokových muslimských kruhů v Rusku a Osmanské říši a ukazuje, že v této době xinjiangští turkičtí intelektuálové začali pohlížet na své společenství jako na moderní národ a definovat jeho národní zájem jako usilování o převážně kulturní cíle. Třetí kapitola ukazuje, že ve 30. letech xinjiangská turkická inteligence vnímala svoji komunitu jako východoturkestánský či ujgurský národ, a spatřovala jeho politické zájmy buďto v založení nezávislého národního státu, nebo v uskutečnění autonomie v Xinjangu coby součásti republikánské Číny.